

1. Ромб

— Мире, глянь! Хіба не краса? — тато зупинив автомобіль і захоплено-збуджено визирив у вікно.

Мирко пильно дивився, але не на будинок у кущах, а на обличчя молодшого братика. Тимофій в автокріслі завовтузився, а старший брат вже приготувався до його рюмсання...

— Татку, навіщо ти зупинився? Він же прокидається, якщо авто не їде! — зашипів Мир і напружено схилився над телефоном. Не можна втрачати секунди спокою! Пальці панічно заковзали екраном. Поки Мир дивився на братика й говорив із батьком, його вже позбавили трьох кубків і бійця наздогнав ненависний робот, але ще є життя в запасі! Шанс продовжити гру був, і хлопцеві геть не хотілося замість віртуальної битви знову бавити малюка.

— А воно вже нікуди й не поїде, — незворушно сказав тато і зробив ще гірше: вимкнув двигун, а потім ще й вийшов із машини.

Мир завмер. Він відчував себе приреченим і просто чекав: ось брат кривить губи, прицмокує, починає пхінкати спочатку тихо. Однак щойно малий почує,

Мир недоречно лагідний голос батька. Недоречно щодо дуба, звісно. — Дитині тут добре. І нам буде добре.

О, ні. Миру геть не подобалося те, до чого тато хилить.

Тільки-но хлопець розкрив рота, щоб з'ясувати, навіщо той таке бовкнув, як Тим заворушився і розплющив очі.

— Привіт, синочку, — батько розстібнув паски дитячого автокрісла і взяв сонного Тимоша на руки. — Ходімо, покажу тобі наш новий дім.

— Не пускай його в ту траву! Тату, там можуть бути кліщі, якісь собаки, гадюки! — через силу Мир знову полишив затишний світ автівки і поплентався за батьком.

— Ой, ну ти як бабця Ніна. Вона тебе навчила, так? — тато завжди сміявся із сусідки, яка боялася усього світу за порогом своєї квартири. Зазвичай Мирко його підтримував у цих жартах, а мама сердилася, що вони такі недобрі до літньої пані. Але то було смішно тільки тоді, коли була мама. А за останні роки всі небезпеки стали реальністю. Усе, що лякає, обов'язково трапляється з їхньою родиною... Мир тривожно спостерігав, як Тиміш обриває мох з підніжжя дуба, до якого вони повернулися, ще й підійшли так необачно близько.

— Тату, що це означає? Ми тут будемо жити? — це, звісно, не могло бути правдою, але хлопець вирішив спитати відверто.

— Так, я ж казав, що ми їдемо змінювати життя.

— Тобто... я не повернусь до школи?

— Мені кілька днів на тиждень треба читати лекції в Луцьку. Туди електричка півтори години їде, а тебе, якщо переведемо на сімейне навчання, тобто вчитимешся вдома, лише раз чи двічі на місяць возитимемо в Житомир. Дві години машиною...

— Як це — на сімейне?!

— Ну сім'я — ти і я. Я тебе буду вчити... — про бурмотів тато.

— І Тиміш теж буде? — скептично спитав Мир. Він відчув, що от-от тато погодиться: його ідея ще не допрацьована, дещо фентезійна, тобто тріщить по швах, і для початку треба повернутися, а в місті він ще подумає...

— Ну добре, добре, — тато підійняв долоні догори, наче готовий здатися. — Я не зможу регулярно з тобою займатися... Але ти розумний хлопець! Під час карантину ми випробували дистанційне навчання і ти чудово впорався. Навіщо тобі сидіти за партою? І онлайн-уроки зайві, я вважаю! Тобі воно не треба... Сам опрацюєш матеріал, напишеш контрольну — і з успішністю все буде пречудово! — ні, тато не здавався. — А друзі — то в селі знайдеш, — видно, батькові дедалі більше подобався цей план. — Навіть кращі друзі будуть! Справжні! Менше будеш сидіти у телефонах-планшетах, — його голос став звично буркотливим. — Нормальні дитячі ігри побачиш хоча б...

— Це які? — Мир уважав цей план, очевидно, провальним. Як тато взагалі таке замислив? — Ти мені весь час великом дорікаєш, а де тут кататися вчитись? Тут навіть асфальту немає!

заприсягнутися, що знав про саме ці ставок, вербу та берези ще до того, як про них сказав татко...

Начебто йому про них і справді сказав... цей... І Мир звів підозрілий погляд на дуб. Мимохіть знову повернувся до яру. Не давала спокою та стежка. Чому вона не заросла травою? Кому б могло знадобитися ходити до дому і назад, не виходячи в село? Адже вихід до дороги був з іншого боку дому і заріс так, що навіть дім не відразу видно...

— Тату?.. — стиха погукав він, але... раптом передумав питати, натомість вже гучніше нагадав: — Тиміш сам в автівці, тату!

— Прокинувся? — безтурботно запитав батько.

— Ні. Він просто там сам, — Миру не подобалось, що тато такий веселий і нерозважливий, коли він, восьмирічний хлопець, відчуває небезпеку на кожному сантиметрі цієї чужої, закинутої, ворожої йому землі. — Трирічних дітей не лишають самих у машині.

— Та тут така тиша, що ми почуємо його і відразу прискочимо. Мирославе, прошу тебе, хто не почує крику твого братика? Якому два дні, як чотири роки, а ти все не звикнеш, — тато, мабуть, хотів ще щось додати, але Мир вже біг з пагорба вниз, назад, до автомобіля, до брата, до свого телефона, до їхніх речей...

— Мире, та тут немає нікого, навіть сусідів! Що з ним може... — десь лунало позаду, але бур'ян немов з'їв останні слова батька. Проковтнув не розжовуючи.

Мир рвучко відчинив дверцята, заскочив у салон і хряснув дверима так голосно, як ніколи собі не дозволяв (принаймні відтоді, як Тимофій почав спати в цьому авто, а це вже два роки! Тобто відтоді, як вони купили цю стареньку ауді. Ці два роки до того змінили все, так перемінили їхнє життя, що можна сміливо казати «ніколи»). От ніколи Мир не дозволяв собі грюкати дверима авта. Бо і двері відпадуть, і малий злякається... утім, зараз з усією злістю хлопець — «грюк»! Хекаючи, він нарешті подивився в бік того дубастого монстра чи монстроподібного дуба. Хай як змінювалося Миркове життя, але тут, в автівці, він почувався трохи ближчим до чогось свого. Там був дивний дім, страшний ліс, там були таємниці й небезпеки. Дерево не хоче з ним ділитися! Пхе!

— Наче мені все те треба... — відповів йому хлопець, почувуючись захищеним усередині автівки. Тут були його друзі у грі (хоча вони його залишили на початкових рівнях, та то пусте), тут лежала його надкушена вафля, тут була його куртка, навушники, флакон від нежитю, тут був його брат. Брат! Наче ошпарений, Мир розвернувся до малюка, який вже давно мав прокинутися і зводити світ з розуму своїм невдоволенням. Мир не міг повірити очам, але його малого не викрав ведмідь! Він... солодко спав! Мир аж підсунув долоню брату до носика, щоб відчути розмірене тепле дитяче дихання.

— Ну ти даєш... — тільки й сказав він.

— Бо тут повітря свіже, бо тут тільки пташки співають та наш старий дуб шелестить листям, — почув